

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος ἈΝΘΙΜΟΥ Ἐπισκόπου

ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ.

Ψαλλομένη τῇ Γ'. τοῦ Σεπτεμβρίου Μηνός.

Συντεθεῖσα παρὰ τοῦ Ἐλλογιμωτάτου

Δ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ.

Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνῃ

Τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου ΑΝΘΙΜΟΥ τοῦ Βυζαντίου,

Πωλεῖται ἐν τῷ ἐν Γαλατῇ (ὁδὸς Γιοργανδζιλάρ ἀρ. 26)

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΩ Σ. ΛΕΜΟΝΙΔΟΥ

ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ (Κατὰ τὰ Πατριαρχεῖα.)

Παρὰ Σ. Δομεστίκω, καὶ Θ. Ἀργυράμμω.

1840.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ἩΡΩΔΕΓΕΙΟΝ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ἩΡΩΔΕΓΕΙΟΝ.

Εἰς τὴν παροῦσαν ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν.

Ἐν θαλίῃσι δάρπος γλυκῆς, δὲ παντοδαποῖσι
Βρώμασι, προύπτος πρόκειται νῦν τέρψιος δ' ἄλτος.
Δεῖπ' ἔτε φαίδιμος, ἡδὲ Θεοῦ λαὸς ἐπὶ δαίτην αὖ
Κρέσσονα, ἀσματέων ἱερεῶν Ἀνθίμω.

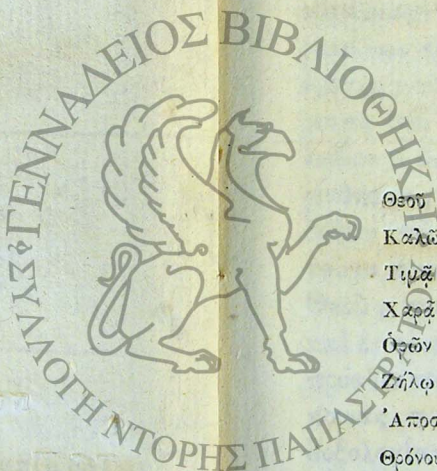
Ἔτερον ἱαμβικόν.

Πρὸς τὴν αὐτοῦ Παναγιότητα.

Τῷ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤῳ, ΘΕΙΟΤΑΤῳ, ΚΑΙ ΣΟΦΟΤΑΤῳ, Τῷ ΟΙ-
ΚΟΥΜΕΝΙΚῳ, ΠΑΤΡΙΑΡΧῃ, ΚΥΡΙῳ, ΚΥΡΙῳ, ΑΝΘΙΜῳ,

Τῷ πανσεβάστῳ πατρὶ καὶ δεσπότῃ μετ'

εὐλαθείας ἀνατίθῃσι τὸ παρόν.

Θεοῦ ὄντως μέγιστον Ἀρχιποιμένα
Καλῶς διευθύνοντα τὴν ἐκκλησίαν,
Τιμὰ σε λαμπρῶς στίφος τῶν ὀρθοδόξων,
Χρᾶ δὲ χαίρει καὶ σκιρτᾷ ὅλως πάνυ,
Ὅσῳ σε ἀστράπτοντα ἡλίου δίκην.
Ζήλω τε θεῷ, καὶ ἔργοις τε ἐνθέοις,
Ἀποστολικοῦ εὐκλεοῦς οἰκουμένης
Θρόνου τε κλεινοῦ, οὗ κλέος μέγα πέλεις.
Εὖ σοι γενέσθω, Πάτερ! πατέρων δόξα!
Εὖ σοι δὲ πάντα εὐτυχῶς δὲ βιβής!
Ἄπαντας εὐχαῖς στηρίζων ὀρθοδόξους.
Οὕτως σὸν δούλον πατρικῶς λίαν εὐχολ!

ὁ Συντάκτης
Α. Γρηγοριάδης.

τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. Παρομοίως δὲ καὶ ὅσα εἰς τὴν ἐπὶ γῆς παρουσίαν του, χάριν τῆς σωτηρίας ἡμῶν· τὰ ὁποῖα εὐλαβῶς καὶ μεγαλοφώνως κηρύττοντες, ἀναπέμπομεν ἀξιόχρεων δοξολογίαν, εὐπρόσδεκτον διὰ τὴν εὐλάβειάν μας, καὶ γέμουσαν πολλῶν ἀντιμισθίων, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν πίσιν ἡμῶν, ἀπειροπλάσιον ἀπολαμβάνομεν. δι' αὐτὴν λοιπὸν τὴν αἰτίαν, ἐδιωρίσθησαν παρὰ τῶν θείων ἡμῶν Πατέρων ῥηταὶ ἡμέραι, εἰς τὰς ὁποίας σχολάζοντες ἀπὸ τὰ ἔργα μας, καὶ συνερχόμενοι εἰς τὰς ἱερὰς ἐκκλησίας, ὁμοθυμαδὸν δοξολογοῦμεν τὸν Θεὸν μετὰ δοξολογίας καὶ προσευχάς. Καὶ τοιαῦται εἶναι αἱ Κυριακαί, εἰς τὰς ὁποίας δοξολογοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἀνάστασιν· αἱ ἑορταὶ αἱ Δεσποτικαὶ λεγόμεναι, καθ' ἃς ἑορτάζομεν τὴν ἐνανθρωπήσιν του, δοξάζοντες αὐτὸν, ὅτι κατεδέχθη διὰ τὴν σωτηρίαν μας νὰ γίνῃ παθητὸς ἄνθρωπος, Θεὸς ὢν ἀπαθὴς, διὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ νὰ μᾶς ἀποκαταστήσῃ ἀθνήατους, καὶ κληρονόμους τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ Παραδείσου! αἱ Θεομητορικαὶ ἑορταὶ, εἰς τὰς ὁποίας μακαρίζομεν τὴν ἀειμακάριστον Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ Κυρίαν τοῦ παντός, τὴν ὁποίαν προβάλλομεν μεσίτην πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς, καὶ Θεὸν ἡμῶν, διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας· καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν ἁγίων ἑορταὶ, εἰς τὰς ὁποίας δοξολογεῖται αὐτὸς ὁ Θεός, ὁ διὰ τῶν ἁγίων του ἐπὶ τῆς γῆς δοξαζόμενος διαπαντός, καὶ παρ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ἀνυμνούμενος, καὶ δεχόμενος ὡς εὐσπλαγχνος τὰς δεήσεις ἡμῶν καὶ ἰκεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρομεν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Αὐτὰς δὲ ταύτας τὰς ἑορτάς, ἔχοντες ὑπόθεσιν κατάλληλον εἰς δοξολογίας ἐκτενεσέρας πρὸς τὸν Θεὸν, κατὰ τὸν Κύριον Θεοδώρητον, ὅς τις λέγει, “Φροντίσιν ἡμᾶς καὶ λύπαις μετὰ τὴν ἁμαρτίαν συζεύξας ὁ δημιουργήσας Θεός, παρέσχεν ἡμῖν παραμυθίας ψυχῆς ἀφορμὰς τὰς θείας ἐν τῷ μέσῳ τεθεικώς ἑορτάς· αἱ γὰρ τούτων ὑποθέσεις, καὶ τῶν Θεοδότων ἡμᾶς ἀναμνησκουσι δωρεῶν, καὶ τὴν παντελῆ τῶν ἀνιερῶν προμηνύουσι λύσιν.” (Ἐπιστολ. ἑορτασικ. ε'.) σχολάζομεν μετὰ ἀργίαν τῶν ἔργων μας, διὰ νὰ ἔχωμεν καιρὸν προσευχῆς ἀφρόντισον, ἐλευθερωμένοι τῶν βιωτικῶν φροντίδων, καὶ προσηλωμένοι μετὰ νοῦν καθαρὸν εἰς τὰ παρὰ τοῦ

Θεοῦ ζητούμενα παρ' ἡμῶν, καὶ ὅπως δι' ὅλου ἀπειρωμένοι πρὸς τὸν Θεόν, διὰ νὰ ἀπολαμβάνωμεν, ὅσα ζητοῦμεν πλουσίως, μένοντες διαπαντός ἀκαταίσχυτοι εἰς τὰς δεήσεις μας, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ζητουμένων.

Ὅταν παρὰ τῶν θείων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας διατάχθησαν αἱ δεσποτικαὶ ἑορταί, τότε πολλοὶ Πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἐπρόσφεραν εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα δι' ἡμᾶς Θεῶν ἄνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅχι μόνον λόγους πανηγυρικοὺς καὶ ἐγκώμια, πρὸς δόξαν αὐτοῦ, διηγούμενοι τὰς ὑποθέσεις τῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ καὶ ἑμμετρα ποιήματα, καὶ ᾄσματα ἐναρμόνια ἐσύνθεσαν, ἐμπεριέχοντα καὶ αὐτὰ παρομοίως, ὅσα καὶ τὰ ἐγκώμια, εὐφραίνοντα τοὺς προσευχομένους μετὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ μέλους των· ψαλλόμενα γὰρ ἐντέχνως τὰ ποιήματα ταῦτα, προξενούσι μεγάλην κατάνυξιν εἰς τοὺς προσευχομένους, καὶ τοὺς κάμνουσι πραετικoὺς εἰς τὰς προσευχάς των, καὶ πλεον εὐλαβεστέρας· ὅτε ἐσύνθεσαν ὅλα ταῦτα κατὰ μέμνησιν τῶν παλαιῶν ἐκείνων ᾠδῶν, καὶ ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ, μετὰ τὸν αὐτὸν ἐνθέρμιον ζῆλον ἐντέχνως καὶ μετὰ μέλους, “ἵνα, κατὰ τὸν μέγαν Βασίλειον, τῷ προσηνεὶ καὶ “λεῖψ τῆς ἀκοῆς τὸ ἐκ τῶν λόγων ὠφέλιμον λανθανόντως ὑποδεξώμεθα, κατὰ τοὺς σοφοὺς τῶν Ἱατρῶν, οἱ τῶν φαρμάκων τὰ αὐτῶν “πρῶτα πίνειν διδόντες τοῖς κακασίτοις, μέλιτι πολλάκις τὴν “κύλικα περιχρίουσι, διὰ τοῦτο τὰ ἐναρμόνια ταῦτα μέλη ἐπινενόηται, ἵνα οἱ νεκροὶ τὸ ἥθος τῷ μὲν δοκεῖν μελωδῶσι, τῇ δὲ ἀλθιείᾳ τὰς ψυχὰς ἐκπαιδεύωνται.” (ἐρμην. εἰς τὸν ἀ. ψαλμόν.)

Τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ κατὰ τὸν δεῦτερον Αἰῶνα ἀκμάτας Ἱερὸς πατὴρ ἡμῶν Κλήμης, ἐσύνθεσε μερικὰ ἑμμετρα ποιήματα εἰς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὕτως ὁ μάρτυς καὶ Ἀθηνογένης τὸ “φῶς ἱλαρὸν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ θείου Βασίλειου· ὁμοίως καὶ ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπίσκοπος Νέπως Οὐϊκτωρίνος, καὶ Λακτάντιος, καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· (1) Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος, Ἀνατόλιος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Πατέρες, κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ Ἱερὸς Κοσμάς ὁ Ἱεροσολυμήτης, καὶ ὁ ἐκ Δαμασκοῦ

(1) βλ. Σελ. 40. τῆς ἱερᾶς Τελετουργίας.

Ἰωάννης, οἵτινες ἐκόσμησαν οὐ μόνον τὰς δεσποτικὰς καὶ Θεομητορικὰς ἑορτὰς μέ τὰ μέλη τῶν ποιημάτων των, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις τῶν Ἀγίων, καθὼς ἰδίους ὀφθαλμοῖς ἀναγινώσκωμεν, καὶ βλέπομεν μέσα εἰς τὰ Μηναῖα τῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ μίμησιν λοιπὸν τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐλαβείας τῶν θείων τούτων Πατέρων, πολλοὶ ἐκ τῶν μεταγενεσέρων διδασκάλων ἀνεπλήρωσαν πολλὰς ἀκολουθίας παλαιῶν Ἀγίων ἐλλειπεῖς, καὶ ἐσύνταξαν καὶ νεωτέρας εἰς τιμὴν νεωτέρων Ἀγίων, εἰς δόξαν καὶ εὐχαριστίαν αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ δοξάζοντος τοὺς Ἀγίους του. ἐξ αὐτῶν, τοὺς ὁποίους γνωρίζομεν ὑπῆρξεν ὁ σοφὸς Γεώργιος Κορέσιος. ὁ αἰμίμητος Νικόδημος, Νικηφόρος ὁ συντάκτης τῶν ἐν τῷ νέῳ Λειμοναρίῳ Ἀκολουθιῶν, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ζηλωταὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῆς ἀρετῆς τῶν Ἀγίων.

Τῶν τοιούτων τὰ ἔχνη βαδίσας ὁ ταπεινὸς, ἀπετόλμησα νὰ ἀναπληρώσω τὴν ἀσματικὴν ἀκολουθίαν, τοῦ ἐν ἁγίοις θαυματουργοῦ καὶ Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου Ἐπισκόπου Νικομηδείας, διὰ νὰ πανηγυρίζηται ἡ ἑορτὴ τοῦ τοιοῦτου ἁγίου μ' ὅλα τὰ ἀναγκαῖα μέλη, τὰ ὅποια ἐλλείπουσιν ἀπὸ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου, ἀπὸ τοὺς ἔχοντας εὐλάβειαν πρὸς τὸν ἅγιον, καὶ πρὸς ἁγιασμόν καὶ βοήθειαν τῶν ψυχῶν ἐκείνων, καὶ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς καμμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, διὰ τῶν εὐπροσδέκτων δεήσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν.

Δεχθῆτε λοιπὸν εὐμενῶς, φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες Πατέρες Σεβάσμιοι, καὶ ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ περιπόθητοι, τὸ παρὸν ἀσματικόν μου πόνημα, τὸ ὅποιον ἀναγινώσκοντες καὶ ψάλλοντες, ὅσοι ἐξ ὑμῶν ἠθέλατε ἑορτάζει ἐξ οἰκείας εὐλαβείας τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου, νὰ ἐνθυμῆσθε τοῦ ταπεινοῦ εἰς τὰς προσευχὰς σας, δεόμενοι τοῦ Θεοῦ, ὅπως διὰ τῶν εὐπροσδέκτων τοῦ ἁγίου δεήσεων, ἀξιωθῶ τοῦ ἀπείρου ἐλέους, καὶ τῆς εὐπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας, εἴθε, ἅπαντες νὰ ἀξιωθῶμεν εὐμενῶς διὰ τῶν εὐπροσδέκτων δεήσεων τοῦ ἁγίου, μετὰ τὴν τοῦ βίου τούτου ἀπαλλαγὴν, ζήσαντες εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἴη εὐλογημένον εἰς αἰῶνας αἰώνων!

Ἐρρώσθε ἐν Κυρίῳ!

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν Χρ. ἀδελφὸς ὑμῶν Δ. Γ.

ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΝΘΙΜΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ.

Ψαλλομένη τῇ γ'. Σεπτεμβρίου.

Ἑσπέρας· μετὰ τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐλέκραξα. ἰσῶμεν σίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν
σιχηρὰ προσόμοια. ἤχος, δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν. (α)

Αλίσων ὁμότροπον, τῶν Μαρτύρων ὡς σὺναθλον, Ἱερομαρτύρων τε σεμνολόγημα· τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον, ἐχθροῦ πολεμήτορα, ὡς νικήσαντα σερῶς τὴν ὀφρὺν, καὶ λεπτύναντα τὰ σεβάσματα, τῶν εἰδώλων τῆς πλάνης, γεγηθότες, εὐφημοῦμέν σε τρισμάκαρ, ἀξιοθαύμασε Ἀνθιμε.

Νίκης ἦρας τὰ τρόπαια, καὶ τὸν σέφανον εἴληφας, ἐναθλήσας ἐνδοξε καρτερώτατα, τοὺς αἰκισμοὺς τοὺς τοῦ σώματος, κολάσειων πάνδεινα, ὑπομείνας σταθερῶς, καὶ πικρότατον θάνατον ὅθεν ἔδραμες, ὡς ταχύπτερος ὄρνις ὡς συζήσων, ἀθανάτως εἰς αἰῶνας τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεωρίας τῆς κρείττονος, θεωρὸς ἐχρημάτισας, δι' ἧς καὶ ἐπέτυχες λαμπρυνόμενος, τῆς θείας ὄντως ἐλλάμψεως, φωτὶ φωτιζόμενος, ὡς γητῶν καὶ φαρτῶν, μὴ μετέχων τὸ σύνολον, ἀλλ' ὡς ἄσφαρκος, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον βιωτεύσας, ἐν τῇ γῇ, καὶ νῦν τοῖς ἄνω, συζῆς παμμάκαρ τερπόμενος.

Ἰκανῶς τὸν ἀγῶνά σου, ἐκτελέσας Μακάριε, ὥσπερ λέων ἄλκιμος ἀντεχόμενος, Χριστοῦ σπαράττων ἀλάστορας, δυνάμει τῶν λόγων σου, οὓς ἐν πνεύματι Θεοῦ, θεηγόρως φεγγόμενος, καθυπέβαλες· καὶ σὺν τούτοις τὸν τούτους ἐκλαθόντα, τῆς προμήτορος ἀπάτης, ὃν καὶ εἰς τέλος κατήσχυνας.

(α) Φέρουσι τὰ παρόντα Ἀκροστιχίδα τὸ Ἀνθιμος.

Μαθητὴς δοκιμώτατος, μιμητὴς τε πανάρχους, τοῦ Χριστοῦ
πανεύφημε ὄντως γέγονας· θύων ἀπόνως ὡς ἄσπερος, ψυχὴν σου
τὴν ἐνδοξον, ὡς ποιμὴν ἀληθινός, τοῦ ποιμνίου φειδόμενος, οὐ περ
λαβες, τὴν διεύθυνσιν, μάκαρ, διευθύνων, πρὸς νομὰς τὰς σωτηρίας,
δυνάμει θεῖα τοῦ Πνεύματος.

Ὅντως θεῖα ἡ μνήμη σου, μυριάριθμος πέφυκε, μύρα ἀπαφέρου-
σα εὐοδέσασα, τοῖς εὐφημοῦσί σε σήμερον, πολυάθλη Ἀ·θι·με, ἰκε-
σίαις σου χαίροι, τῷ ἀθλίῳ ἰκέτῃ σου, δὸς βοήθειαν, ἐκφυγεῖν τῆς γεέν-
νης τὰς ὁδύνας, καὶ τῆς ἀνω βασιλείας, τυχεῖν ἀξίως ὁδοῦλός σου.
Δόξα, ἡ/ος, δ'.

Σήμερον πνευματικὴν χορείαν συγκροτοῦντες, πνευματικῶς
πανηγυρίζομεν, καὶ ἀσπαστικῶς ἐορτάζομεν· Σήμερον πρόκειται
ἡμῖν πανδαισία οὐράνιος, πλήρης δόξης καὶ εὐφροσύνης, εὐφραί-
νουσα τὰς καρδίας τῶν ἐκ πόθου προσερχομένων αὐτῇ· τραπεζα
θεῖα ὄντως, ἀρετῶν ἐνθέων βρίθουσα, Ἀνθίμου τοῦ τριτυμάχαρος·
ἐὺωχηθῶμεν τοίνυν, φιλέορτοι, καὶ τῷ τυγκαλέταντι ἡμᾶς βοήσωμεν·
Πάρεσο ἐν μέσῳ ἡμῶν, καὶ εἴη μετ' ἡμῶν Ἅγιε, ἀγιάζων τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Ὁ διὰ σέ Θεοπάτωρ.

Εἰσόδος, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα·

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συ-
ναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς;
ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουσά ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυ-
ρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ
μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξε-
λέξαμην, ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσῃτέ μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι.
ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔστι· ἐγὼ
εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σάβων· ἐγὼ ἀνήγειρα, καὶ
ἔσωσα, ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυ-
ρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστι
ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήτω, καὶ τίς ἀποσρέψει αὐτό;
εὐτὼ λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσα-
ρος· ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις
ἡ ἐξέδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν παρσία συντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν
εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν
ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται·
ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ·
ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα
θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνα-
λάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔ-
θνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς
αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ
ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις
αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μιθὸς αὐτῶν, καὶ
ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίσῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς
εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ
δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν·
λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν
εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται
κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιό-
τητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐ-
τῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· παρεύσονται εὐσχοὶ βολίδες
ἀσπρατῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλσύν-
ται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιψήσονται· χάλαζαι ἀγα-
νακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλείουσιν ἀ-
ποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκ-
λικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πάντα τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κα-
κοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούετε οὖν βασιλεῖς καὶ
σύνετε, μάθετε δικασαὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες
πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου
ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Αἰτὴν. Σίχηρ. Ἰδιόμελα. Ἦχος, α'.

Ἰερωσύνης σολισμῷ διαπρέπων, καὶ τὰς τῷ Θεῷ ἀναιμάκτους
θυσίας ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου προσφέρων, θυσία ἐκούσιος προσηνήχθης
διὰ τῆς γενναίας σου ἀθλήσεως, Ἰερομάρτυς Ἀνθιμε. Ὅθεν καὶ
τοὺς σεφάνους διπλοῦς κομισάμενος, διπλὴν τὴν χάριν ἔσχεις παρὰ
Θεοῦ, ἀγιάζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος, β'.

Κατησχύνθη δικαίως ὁ δόλιος, τὴν γενναίαν σου καρτερίαν ἰδὼν,
καὶ τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς, καὶ βασάνους, ὡς σκύβαλα ὑπὸ
τοὺς πόδας σου ὄντως ἀδαμάντινος, καὶ σερρός ἐδείχθης· σερρός μὲν
διὰ τῆς ἀθλήσεως, λαμπρὸς δὲ διὰ τῆς χάριτος, ἣν ἔσχεις ὡς θεῖος
Ἰερεὺς, ἱερῶς λαοῦ προϊστάμενος· διὸ ἐν παρρησίᾳ Θεῷ διατελῶν,
μέμνησο τῶν τιμῶντων σε.

Ἦχος, δ'.

Ὡς Ἰερεὺς τοῦ Κυρίου ἐνδυσάμενος δικαιοσύνην, δικαίως ἀ-
γάλλῃ, καὶ περιχαρῶς συλλειτουργεῖς τοῖς ἄνω λειτουργῶν· εὐχὰς
δ' ἀναπέμπων πρὸς Κύριον, ὑπὲρ τῶν πίσει ἀνευφημούντων σε· οὐς
περίσῳζε διὰ παντὸς ἀπημάντους, ἐκ τῶν δεινῶν προσβολῶν τοῦ
ἐχθροῦ, ρυόμενος κινδύνων καὶ περιστάσεων· οὐδέν σοι ἀδύνατον, ὡς
παρρησίαν ἔχων πολλήν· οἶδε γὰρ Θεὸς δοξάζειν ὡς εὐσπλαγχνὸς
τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας.

Ἦχος, πλάγ. β'.

Ἐπέλαμψεν ὡς ἔαρ εὐφρόσυνον, ἡ πάνσεπτός σου ἐορτὴ ἐν με-
τοπόρῳ, καρδίας ἐκτέρπουσα, τῇ διηγῇσει τῶν ἁθλῶν σου. Ἐδει
γάρ ἐν σοὶ δοξασθῆναι τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁθλοῖς σου, καὶ δι' αὐτοῦ αἰω-
νίως τῆς ἀθανάτου δόξης σέ τυχεῖν· ὦ δόξης οὐρανόυ! δι' ἧς ἐμεγα-
λύνθης ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς, ἀξιομακάρισε, Ἰερομάρτυς Ἀνθιμε.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Λαμπρύνεται σήμερον ἅπανα ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, πανή-
γυριζουσα φαιδρῶς· κροτοῦσι δῆμοι Ἁγίων, καὶ χοροὶ Μαρτύρων
ἀγάλλονται. Πεφοινγμένα γὰρ τῇ σολῇ τῆς Ἱεραρχίας ἐν τῷ αἵ-
ματι τῆς ἀθλήσεως, προεξάρχει τῆς χορείας, ὁ ἐνδοξος Ἱεράρχης,
Νικομηδείας τὸ καύχημα, Θεὸν ἀδιαλείπτως δυσωπῶν, ὑπὲρ εἰρή-
νης τοῦ Κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε Χριστὸς ὁ Κύριος .κ. τ. λ.
Εἰς τὸν Σίχ. Σίχηρά προσόμοια. Ἦχος, δ'.

Ἐδωκας σημεῖωσιν.

Ἀθλητὴν ὑπέρτιμον, τὸν ἐκούσιως εἰς θάνατον, παραδόντα μι-
μούμενος, ὑπέστης μακάριε, καὶ σφαγὴν βιαίαν, χερσὶ παρανόμων,
καὶ ἐδοξάσθη διὰ σοῦ, ὁ ἐν ἁγίοις ἀναπαυόμενος· αὐτὸν αἰεὶ ἱ-
κέτευε ὑπὲρ τῶν πόθῳ τιμώντων σε, λυτρωθῆναι κολάσεως, ἐν ἡμέ-
ρᾳ τῆς κρίσεως.

Σίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στρεβλώσεις τοῦ σώματος, μελῶν ἐκκόψεις καὶ δύσφορα, πο-
λυόδυνα βάσανα, ψυχῆς καρτερότητι, γενναίως παρῆλθες· πάσχω
οὐκ ἠπίλεις, οὐδὲ τῷ κρίνοντι τὰ σά, ἀδίκῳ δίκῃ ἀντιφερόμενος.
τὸ ἔργον ἀνεπλήρωσας, τοῦ δι' ἡμᾶς ὑπομείναντος, καὶ παθόντος
ὡς ἄνθρωπος, ὃν δυσώπει, πανεύφημε.

Σίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον· ἡ οἱ Ἰερεῖς σου Κύριε.

Τίμιος ὁ θάνατος, ἐνδοξοτάτη ἀντίδοσις, τῶν ἁγίων ἡ εὐκλεία·
τούτων τὴν εὐπρέπειαν, εὐκλεῶς τρισμάκαρ, ἀνέλαβες ὅλως, ὡς εὐ-
σεβείας ἐραστῆς, ὡς ἐναθλήσας ὑπὲρ τοῦ κτίστου σου, ὃν ἐκτενῶς ἱ-
κέτευε, θεομακάρισε Ἀνθιμε, δοῦναι πᾶσι συγχώρησιν, ὧν ἀφρό-
νως ἡμάρτομεν.

Δόξα. Ἦχος πλάγ. β'.

Ἀθάνατος ὑπάρχει ἡ μνήμη τῶν ἁγίων, ἀθανάτου ζωῆς ἐνδό-
ξως ἀξιοθέντες· οἱ γὰρ δίκαιοι ζῶσι καὶ μετὰ πότμον, ἀθανάτως ἐπὶ
γῆς βιώσαντες. ζῇ δὲ αἰωνίως, καὶ σεφρορῶν ὑπερτίμως, ὡς μάρ-
τυς ἀήττητος, καὶ Ἱεράρχης πανσέβαστος, Ἀνθιμος ὁ ἐνδοξος, Νι-
κομηδείας τὸ κλέος, καὶ Ὀρθοδόξων ἡ δόξα, τῷ θρόνῳ παριστάμενος
Χριστοῦ, δέησιν ποιεῖται ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ποῖημα Π. Κ. Ἀνθ. τοῦ Βυζ.

Τῆς ποιμένης σου Θεόφρων σερρός προσάτης γενόμενος, ὑπὲρ
αὐτῆς ἐτοίμως τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· καὶ ἀπειλὰς τῶν δυσμενῶν μὴ

πτοηθείς, ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀγάλλῃ, τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότη-
τος παριζόμενος· δόξα τῷ ἐνισχύσαντί σε Χριστῷ, δόξα τῇ εὐφύ-
χίᾳ σου, δόξα τῇ μαρτυρικῇ σου Ἀνθιμῇ καρτερότητι.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ὡς εὖλος ἀκλόνητος.

Τοῦ τρόπου συμμετοχὸς τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ· τῇ πράξει
συνέκδημος συγκακουχῶν σὺν αὐτοῖς, πολύσθλε Ἀνθιμῇ. ἔλαμψας
ἐν τῷ κόσμῳ ὡς σεπτὸς Ἱεράρχης· ἡσχυνας ἐναθλήσας τῶν εἰδώλων
τὴν πλάνην· διό σε ἀξιοχρέως τιμῶμεν αἰοῖδιμῃ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὴν ἀ. σιχολογ. κάθισ. Ἦχος πλ. ἀ.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τῆς ψυχῆς τὸ ἀνδρεῖον καὶ καρτερώτατον, οὐρανῶν αἱ δυνάμεις
ὑπερεθαύμασαν, τὴν καρτερίαν σου, μάκαρ, ἐκπληττόμεναι, ὅτι ἐν
σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, κατέβαλες ὡς γενναῖος, τῆς
εὐσεβείας προσάτης, καὶ στρατιώτης Χριστοῦ ἀήττητος.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Παναγία Παρθένε Θεοχαρίτωτε, τῇ θερμῇ σου δεήσει, καὶ ἰκε-
σίαις σου, τοὺς προσφυγόντας τῇ σκέπῃ σου βοήθησον, καὶ ἐλευθε-
ρωσον ἡμᾶς, ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης,
δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ποιεῖν, ὡς μήτηρ Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰς τὴν β'. σιχολογ. κάθισ. Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας ἐκ τῆς ἑώας, καὶ πιστοὺς ἐφώτισας, φαίνων
θαυμάτων σου βολαῖς, τῶν λυπηρῶν ἐκλυτρούμενος, τοὺς μετὰ πό-
θου τιμῶντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα ὁ αὐτός.

Εὐφροσύνης ἔμπλεως ὦρθη σὴ μνήμη, πάντα κατατέρπουσα,
τοὺς εὐφρημοῦντας εὐλαβῶς, σοῦ τὴν πανσέβασον ἄθλησιν, Ἱερομάρ-
τυς πατὴρ ἡμῶν Ἀνθιμῇ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Θεοτόκε Δέσποινα, χαρὰ καὶ σκέπη, τῶν μακαριζόντων σε, καὶ
αἰτουμένων διὰ σοῦ, τυχεῖν ἐλέους διάσωσης, τοὺς προσκυνοῦντας
τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον. κάθισ. Ἦχος, δ'.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐκ Θεοῦ προχειρισθείς, ποιμὴν προβάτων λογικῶν, ἤχθης ὡς
πρόβατον Χριστοῦ, πρὸς τὴν σφαγὴν προσκαρτερῶν, τὴν φονευτῶν
σου μανίαν φρικωδεσάτην τυπτόμενος καὶ γὰρ καὶ τιτρωστούμενος,
σιδήροις καὶ τροχῷ κατακοπτόμενος, τὴν κεφαλὴν ἐτμήθης, χειρὶ
δημίου. διό σε ὄντως ὡς ἀριεῖα, ὁ Χριστὸς ἐσεφάνωσε.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Ὀντως ξένον τὸ ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν ἀληθῶς· ὅτι ἐν χρόνῳ
τὸν Θεόν, σάρκα λαβόντα δι' ἡμᾶς, ἀνερμηνεύτως ἐκήσας, Θεο-
τόκε· καὶ γέγονας ἡμῖν τῆς σωτηρίας ἀρχή, ὁδεύειν εὐμαρῶς πρὸς τὰ
οὐράνια· καὶ διὰ σοῦ οἰκήτορας, καὶ φίλους πάλιν γενέσθαι Θεοῦ,
τῆς μακαρίας καὶ αἰωνίου, Βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Οἱ Ἀγαθαθ. τὸ ἀ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχου. Προκείμενον Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.

σίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέ-
δωκεν ἡμῖν.

Τὸ πᾶσα πνοή. Τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ
σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀπο-
θάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει· Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει
αὐτήν· καὶ ὁ μισθὸν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν
αἰώνιον φυλάξει αὐτήν· Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθήτω·
καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐὰν τις ἐ-
μοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ. Εἶπεν οὖν τοῖς ὄχλοις ὁ
Ἰησοῦς· Ἐτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστὶ· περιπατεῖτε ἕως
τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ ἡ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν
ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει· Ἐως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς
τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γέννησθε.

Ὁ Ν'. καὶ λέγομεν Δόξα. Ἦχος, β'.

Σήμερον σκιρτῶσιν οἱ δῆμοι τῶν Μαρτύρων, καὶ ἀγάλλονται
Ἱεράρχαι, σὺν ἡμῖν γεραίροντες, τὴν μνήμην σου τρισμάκαρ, Ἀν-
θιμῇ πολύσθλε, Νικομηδείας κλέος.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεήμων.

Εἴτα. εἶχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ ψάλλομεν. τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλάγ. β'.

Κατεβλήθη τῇ γενναίᾳ σου ἐνστάσει, ὁ προσάτης τοῦ ἁδου, καὶ ὀρνῶν τὴν ἥτιαν γοεῶς, τὰ σπλάγχνα τιτρώσκειται· οἶμοι, λέγων! ὅτι ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου, τῷ οἰκείῳ αὐτοῦ πάθει, πολὺ τὸ πάθος τῇ καρδίᾳ μου ἐνθείς, πολλοὺς ἔσχε τοῦ αὐτοῦ πάθους μιμητὰς· μεθ' ὧν Ἱεράρχα, καὶ αὐτὸς μιμητῆς γενόμενος, τῷ οἰκείῳ σου πάθει, τὸ πάθος τοῦ ἐχθροῦ ὑπερηύξησας. Διὸ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, παθῶν ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις σου δεήσεσιν.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου· καὶ τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ ἀκροεχίς.

Τὸν Ἱεράρχην ἅμα Μάρτυρα θεῶν εὐφημῶ.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλάγ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ταῖς αἰφώτοις ἀσραπαῖς τοῦ Πνεύματος ὡς φωτιζόμενος, φωτισικῇ λάμψει, τῆς ψυχῆς τὰ ὅμματα, φώτισον καὶ τὴν πόρωσιν τῆς καρδίας μου παῦσον, ὥπως ἀξίως ὑμνήσω σου, μνήμην τὴν πανίσχον ἐνδοξά.

Ὅπως γενναίως, ἀνδρικῶ φρονήματι, ἀντιτασσόμενος, τῷ ματαίῳ, καὶ τυραννοδράκοντι, τὰς βδελυρὰς καὶ θεοφυγεῖς, εἰδώλων θυσίας, τὰς τούτου ἐξεμυκτήρισας, καὶ Θεὸν τῶν ὅλων ἐδόξασας.

Νικοποιῶ, τῷ διὰ σοῦ τοὺς ἄφρονας, καταβαλόντι λαμπρῶς, ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῇ λαμπρᾷ σου, ἐνδοξέ, τῷ ἀθανάτῳ παμβασιλεῖ, Χριστῷ Ἱεράρχα, εὐχαριστίαν προσφέρομεν, αἶνον ἐπινίκιον ἁδαντες.

Θεοτοκίον.

Ἱερωτέραν τῶν ἁγίων ἅπαντες, ἐνδοξοτέραν ὁμοῦ, τῶν αὐλῶν τάξεων, ἐν κατανύξει πανευλαβῶς, ψυχῆς σε τιμῶμεν, καὶ μετὰ πόθου δοξάζομεν, χαῖρε Θεοτόκε, πανύμνυτε.

Ὡδὴ γ'. Ὁ σερέωσας κατ' ἀρχάς.

Εὐσεβοφρόνῳ λογισμῷ, καὶ σταθερᾷ διανοίᾳ, πρὸς βασάνων ἀπειτόλησας πείραν, αἰκίζόμενος σφοδρῶς, καὶ μάστιγι τυπτόμενος, καὶ ἀηττητῇ γνώμῃ, ἀπαρασάλευτος ἔμεινας.

Ροαῖς αἱμάτων ἱερῶν, Ἱερωτάτην πορφύραν, ἐπεχρύσωσας γενναίᾳ ὀπλίτᾳ, καλλυνόμενος λαμπρῶς, καὶ ὅπως διαπρέπων, ὥφθης ἐν κόσμῳ τρισμέγιστος, ἐνδοξέ.

Ἀνιλεῶς παντοδαπαῖς, ἐγκαρτερῶν ταῖς βασάνοις, καὶ τὸν τένοντα θλαπτόμενος ὅλως, ὀβελίσκοις σιδηροῖς, κρηπίσι πυρακτωθείσαις, τούτοις εὐτόλμως ἐχώρησας.

Θεοτοκίον.

Ῥίζης φυεῖσα Ἰεσσαί, καὶ δειγθεῖσα ὡς δένδρον, καρπὸν ἅγιον ἐγέννησας ὄντως, τὸν Υἱὸν τὸν τοῦ Θεοῦ, δουλείας τοῦ ἀλάστορος, τοὺς πάντας λυτρωσαμένη, διό σε πάντες μεγαλύνομεν.

Κάθ. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Βασάνων ὑποστάς, ἀφορήτους ὀδύνας, διέμεινας σεβρῶς, ὥσπερ πάσχοντος ἄλλου, τὰ τραύματα παρέβλεψας, ἀφόρων πρὸς τὰ μέλλοντα· ὦν τὴν ἄβρῆτον ἐν παρρησίᾳ λαμβάνων, δόξαν, ἅπαντας ταῖς πρὸς Θεὸν σου πρεσβείαις, διάτῃσον Ἁγίε.

Δόξα, ἕτερον. Ἦχος πλάγ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῶν ἡλίου ἀκτίνων μᾶλλον φανείς, ἀπασφράπτεις δὲ φέγγει μαρτυρικῷ, Ἀνθιμὲ μακάριε, ἱερέων εὐπρέπεια, τῶν μαρτύρων κλέος, πιστῶν ἀγαλλίαμα, δυσσεβῶν δὲ πάντων ἀντίπαλος μέγιστος, ἄθεν ἐπαξίως μακαρίζοντες πάντες, συμφώνως γεραίρομεν, καὶ τιμῶμέν σε ἐνδοξέ, δυσωποῦντές σε κράζομεν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Λογισμοῖς ὀλισθαίνων τοῖς πονηροῖς, εἰς βυθὸν κατηνέχθην ἀμαρτιῶν, καὶ σένων κραυγάζω σοι, ἐκ καρδίας Πανάχραντε· ἐν ἐμοὶ θαυμάζωσον τὸ πλούσιον ἔλεος, καὶ τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας τὸ ἄπειρον πέλαγος, καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου, τὸν ἀμέτρητον πλοῦτον. καὶ δός μοι μετάνοιαν, καὶ πταισμάτων συγχώρησιν, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ, καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δοθῇναί μοι, σέ γάρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δοῦλός σου.

Ὡδὴ δ'. Σύ μου ἰσχύς Κύριε.

Χριστὸν ἐν σοὶ, ἐνδυναμοῦντα μακάριε, ὅλως ἔχων, ἄτρωτος διέμεινας, εἰς κατασχύνην τῶν δυσσεβῶν, καύχημα καὶ κλέος ὀρθοδοξίας, ἣν ἔδειξας, νικῶν ἐν πᾶσι τούτους, θείαν τε καὶ ἁγίαν, καὶ νικητὴν τοῦ πολεμήτορος.

Ἦχθης δεινῶς, πρὸς τὰς βασάνους τερπόμενος, ἐν σταδίῳ, ἀφει-

δῶς τὸ σῶμα σου, τοῖς μισοφύλοις παραδιδούς, Ἄνθιμε τρισμακάρο, τῇ ἐκκοπῇ μελιζόμενον, τεμνόμενον, ὡς δένδρον ὑπ' αὐτῶν, ὅπως θάλλῃ, τῇ φυτείᾳ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Νεανικῶς, ἐγκαρτερῶν αἰοῖδιμε, ταῖς βασιάνοις, χαίρων ἐναπέδωκας, τὴν παναγίαν καὶ ἱεράν, ψυχὴν σου τὴν θείαν, Θεοῦ εἰς χεῖρας, πολυάθλη· νικήσας τὸν βαλόντα, καὶ Θεοῦ ἀποσάντα, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης δεξάμενος.

Θεοτοκίον.

Ἀχραντε σὺ, τοῦ Βασιλέως Παλάτιον, Βασιλείας Οὐρανῶν ἀξίωσον, τοὺς εὐσεβῶς καὶ ὡς ἀληθῶς, ἐπικαλουμένους τὴν ἁμαχὸν σου βοήθειαν, βοήθησον Παρθένε, καὶ ῥῦσαι πάσης ἐλλάθης, ὅπως σὲ πάντες μακαρίζωσι.

Ὡδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπόσω.

Μακρυνθεὶς τῆς φιλίας, τοῦ γαιηροῦ σώματος, πλείστων διὰ πόνων, ὠκειώθης Θεῷ πανοικτίρμονι, τῷ ἡμᾶς δι' οἶκτον, περιληχότι καὶ παθόντι, καὶ τοὺς πάντας παθῶν ἐκλυτρώσαντι.

Αἱ πορεῖαι σου μάκαρ, ὄντως εὐθυνόμεναι εἰς τρίβους ὤφθησαν, εἰς ὁδοὺς πανσόφως, μαρτυρίου, δι' αὐτὸν καλλυνόμενος, σιδηραῖς κρηπίσι, καθηλωμένος τοῦ Βελίαν, κεφαλὴν καὶ τὰ κέντρα συνέτριψας.

Ματαιόφρων ἡσχύνθη, ἐκ τῶν θεοπνεύστων σου λόγων, καὶ τῶν ἐνστάσεων, δι' ὧν ἐξηλέγχθη, ἡ δυσσέβεια τούτου καὶ ἄνοια, ἣν καὶ κατεσρέψω, σθένει παμμάκαρ καὶ δυνάμει, τοῦ τὴν φύσιν ἡμῶν καινουργήσαντος.

Θεοτοκίον.

Ἀληθὴ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγινόντες σε, ἄχραντε Δέσποινα, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἀπορόρητῳ βουλήματι τέτοκας· ὅθεν κατὰ χρέος, χρεωσικῶς σε ἀνυμνοῦμεν, ὡς Μητέρα Θεοῦ καὶ δοξάζομεν.

Ὡδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ῥημάτων σου τῶν σοφῶν, τὴν ἐκκλησίαν ἐπλήρωσας, ῥοαῖς δὲ τῶν ἱερῶν, αἱμάτων ἡγίαςας, τῶν σῶν ἱερώτατε, κλεινὸν αὐτῆς πέδον· ὅθεν πόθῳ νῦν δοξάζει σε.

Τιμὰ σου χρεωσικῶς, καὶ ἐτησίως τὴν μνήμην σου, γεραίρει δὲ τοὺς λαμπροὺς, ἀγῶνας σου ἐνδοξε, ἐκκλησία ἅπανσα, ἡ τῶν Ὁρθοδόξων, ἡς τὴν δόξαν ἐμεγάλυνας.

Ἰλὴς παθῶν ζοφερῶν, κεκαθαρμένην ἀνάδειξον, ψυχὴν μου τὴν

ταπεινὴν, εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον, Ἱεράρχα Ἄνθιμε· ἔχων παρόρησιαν, ἀκαταίσχυντον, πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Ῥημάτων τοῦ Γαβριὴλ, ἐν τῇ γαστρί σου συνέλαβες, τὸν ἕνα ὄντως Θεόν, καὶ τοῦτον ἐγέννησας, ἐν χρόνῳ τὸν Ἀχρονον, Ἰῶν γεννηθέντα ἐκ Πατρὸς, τὸν Προαιώνιον.

Κοντάκιον. Ἦχος α'. Χορὸς Ἀγγελικὸς.

Εὐφραίνεται λαμπρῶς, καὶ σκιρτᾷ γηθούσως, πληθὺς τῶν εὐσεβῶν, συγκροτοῦσα χορείαν· συγχαίρει καὶ ἅπανσα, τερπομένη ἐν πνεύματι, ἡ μητρόπολις Νικομηδείας τιμῶσα, τὴν σὴν ἄθλησιν, Ἀρχιερέων τὸ κλέος, πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Ἔτερον. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ἐν ἱερεῦσιν εὐσεβῶς διαπρέψας, καὶ μαρτυρίου τὴν ὁδὸν διανύσας, τὰ τῶν εἰδώλων ἔσβεσας σεβάσματα, πρόμαχος γενόμενος, τῆς σῆς πόλεως, Θεόφρων· διό σε καὶ γεραίρουσα, μυσικῶς ἐκβοᾷ σοι, ἐκ τῶν κινδύνων ῥῦσαι με ἀεὶ, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἐνθὺς γινώσιν Θεϊκὴν, τὸν ζόφον τῆς ἀγνοίας ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας, ἀπέλασαν εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πιστῶς τὴν ἁγίαν μνήμην· ἐν ἧ' Ἀγγέλων χοροὶ, μετὰ Μαρτύρων σήμερον εὐφραίνονται ἐνθέως, καὶ ἄνθρωποι, ὕμνοις ἐγκωμίων τὴν σὴν κάραν, ὥστε ἄνθη συμπλέξαντες, σέφουσιν ἀξίως, αἰτοῦντες παρὰ σοῦ λαβεῖν, τῶν πταισμάτων ἀποχὴν, καὶ τῶν κακῶν τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐκ θρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ῥυσθῆναι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, πατὴρ ἡμῶν Ἄνθιμε.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ'. Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίου Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

εἶχ'. Τμηθεὶς κεφαλὴν Μάρτυς Ἄνθιμε ξίφει,

Καὶ νεκρὸς ἀνθεῖς καὶ Θεῷ διαμένεις.

Ἄνθιμον ἐν τριτάτῃ ἀπέκτεινε ξίφος ὀξύ.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΑΝΘΙΜΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

(α)

Τίς οὐκ οἶδε τὴν Νικομηδούς, ὅπως μὲν θέσεώς τε καὶ μεγέθους, ὅπως δὲ λαμπρότητος, καὶ ὠρῶν ἔχει, καὶ ὡς τῆς Βιθυνῶν πάσης Πόλεως, ἀκρόπολις ἐστὶν αὕτη; ἀλλὰ καὶ οὕτως ἔχουσα, καὶ εἰς τοῦτο καλοῦ προελθοῦσα, τῷ οἰκίῳ βλαστῷ μᾶλλον, ἢ πᾶσι τούτοις σεμνύνεσθαι· ταύτης γὰρ ὁ θαυμαστός Ἀνθίμος, κατὰ τοὺς εὐγενεῖς κλάδους ἀνεδόθη καὶ ἤνθησε, καὶ καλοὺς προήνεγκε τοὺς καρπούς. Ἄρτι μὲν γὰρ τὴν τῶν νηπίων ἡλικίαν ὑπερανέβη, καὶ χρησῶν αὐτῷ πᾶσα χάρις ἡθῶν ἐπήνθει, μεираκιόν τε ἤδη ἐγεγονέι, καὶ πολλῇ τῇ συνέσει κατήρτητο· ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰς ἀνδρας ἐγράφετο, τὰ ἀνδράσι τε ἀγαθὰ ἐκαρποῦτο· καὶ γαστρός ἤρχε, καὶ θυμοῦ, καὶ σαρκὸς ἐκράτει, τὴν κοσμικὴν τε ταύτην διέπτυνε φαντασίαν, καὶ καιρὸς ἅπας αὐτῷ προσευχῆς ἦν ἀσχολία, καὶ τῶν θεῶν μελέτη. τὴν μέντοι τῶν ἀρετῶν μητέρα ἀγάπην, φιλοπόνως ἥσκει, καὶ τὸ ἀδιάχυτον δὲ καὶ μεμεριμνημένον παρ' ὅλον τὸν βίον, μεθ' ὑπερβολῆς τούτῳ κατῴρωτο· καὶ τσαύτη πάντοθεν τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἐκεκόσμητο, ὡς ἱκανὸν εἶναι, καὶ μόνον ὁρώμενον πολλὰς τῶν φιλαρέτων κατανύξαι ψυχὰς, καὶ εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν ἀγαγεῖν. Ἐπειδὴ τοίνυν οὕτω βιοῦντα, καὶ πολυφωνότατον τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ἔχοντα κήρυκα, οὐ κρύπτεσθαι, οὐδὲ λανθάνειν ἐξῆν, ἐπὶ τὸν ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης βαθμὸν ἀνάγεται, καὶ αἰνεῖ ἐν πρεσβυτέρων καθέδρᾳ τὸν Κύριον· οὐκ ἄθρόον ἐνταῦθα ἐλθὼν, οὐδὲ προσόμιον τοῦ βίου τὴν Ἱερωσύνην πεποιτημένος, ἀλλὰ πολλοῖς πρότερον καὶ ἄλλοις ἐνδιαπρέφας βαθμοῖς, ἀντιμετρήσας τε αὐτοῖς ἀξίως τὴν ἀρετὴν, καὶ ὑπὸ πάντων τούτων μαρτυρηθεὶς, ὅτι καὶ τῶν ὑπὲρ αὐ-

(α) Ἀντεγράφη ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς κατὰ τὸ Ἀγιώνιον "Ορος Ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰσῆρων.

τῆς ἐστὶν ἄξιος, οὕτω τοῦ μεγάλου τῆς Ἱερωσύνης ἀξιώματος ἐπιβαίνει· οὐ διώξας τὴν τιμὴν, οὐδὲ ἀρπάσας, ἀλλ' ὑπ' ἐκείνης μᾶλλον καταληφθεὶς, καὶ εἰ καὶ σφόδρα πόρρω ἑαυτὸν ἐποίει, τῷ μεγέθει τῆς ταπεινώσεως. Εἴτα οἴγεται μὲν ἐξ ἀνθρώπων ὁ τῆς Νικομηδέων τηνικαῦτα Ἐπίσκοπος, ἐχίρρει δὲ Ποιμένος ἡ Ἐκκλησία, καὶ τὴν ἐρημίαν ἐλεεινῶς ἐπένθει, καὶ τὴν συμφορὰν ἀνωδύρετο. Νικομηδέων τοίνυν οἱ πρόκριτοι, καὶ μάλιστα τῆς Ἐκκλησίας ὅσον τρόφιμον ἦν, τὸ συγγόν ἐκεῖνο καὶ πικρὸν τῆς ἐρημίας πάθος οὐ φέροντες, ψηφίζονται κοινῇ πάντες ἐν ἑαυτοῖς Ἀνθίμῳ τὴν Ἐπισκοπὴν ἐγχειρίσαι, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καταλαβόντες, μάρτυρά τε τῆς αὐτῶν ψῆφου τὸ Θεῖον ἐκάλουν, καὶ ἐδέοντο θερμῶς, ἐκκαλυφθῆναι τούτοις, εἰ τῷ Θεῷ τὰ τῆς αὐτῶν γνώμης ἀποδεκτὰ εἴη, καὶ εἰ τὴν ἀνωθεν ἔχουσαν ψῆφον ἐπιμαρτυροῦσαν καὶ αὐτὴν, καὶ συμφετομένην τῷ πράγματι· καὶ ἰδοὺ φῶς μέγα καὶ θαυμαστὸν περιήραψε, καὶ φωνή τις τῷ Ἀνθίμῳ Θεῖα προσεμαρτύρει, καὶ τὴν ψῆφον ἐπεκύρου, καὶ εἰς πέρας ἀγαγεῖν προετρέπετο. Ὁ μὲν οὖν οὕτως ἐπὶ τῶν οἰάκων τῆς Ἐκκλησίας ἐπικαθίσταται, καὶ τὸν ἄξιον ὁ θρόνος ἀπολαμβάνει, καὶ τὸν οἰκίαν ἀναιρεῖται κόσμον ἡ Ἐκκλησία, καὶ τὴν κατήρειαν ἀποτίθεται· τοιούτου, κατὰ Παῦλον, ἀγεπιλήπτου, φάναι, καὶ οὕτω σοφοῦ καὶ μεγάλου τυχοῦσα τοῦ Ἐπιστάτου. Ὁ δὲ κατὰ τοὺς ἀγαθοὺς κυβερνήτας, πρὸς τοῦτο μόνον ὅλῳ τῷ ὀφθαλμῷ ἑώρα καὶ παρεσκεύαστο, ὅπως τε τὸν χαλεπὸν τῆς ἀσεβείας κοιμήσει κλύδωνα, καὶ ὅπως τὰς τῶν συμπλεόντων ψυχὰς εἰς τὸν λιμένα τοῦ Θεοῦ καθορμήσειεν. εἶδεν Ἰνδῆς ταῦτα, καὶ Δόμνα· Ἰνδῆς ἐκεῖνος, ἀνὴρ θαυμαστός τε καὶ ἀξίεπαινος, αὐτὸν μὲν Βασιλέα, καὶ τὰ περὶ Βασιλέα πάντα καταλιπὼν, τῇ Εὐσεβείᾳ δὲ μετὰ Δόμνης προσεθεῖς, καὶ τὸν κοινὸν ἄμφω Βασιλέα πλουτήσαντες. οὐδὲ Γλυκερίος καὶ Θεόφιλος τῆς τοῦ ἀνδρός περὶ τὴν εὐσέβειαν σπουδῆς ἄγευστοι· ἱκανὸν τοῦτο τεκμήριον, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον παρασχόμενοι, οὐδὲ πληθὺς ἄλλη δισμυρίων διὰ πυρὸς αὐτῷ καὶ οὗτοι τελειωθέντες. Ὅσοι τε περὶ Μαρδόνιον, καὶ Μυγδόνιον, Πέτρον, καὶ τὸν καρτερικώτατον Ζήνωνα, τὸν ἴσον καὶ αὐτοὶ πρὸς Χριστὸν ἐπιδειξάμενοι πόθον, ἐπεὶ μὴδὲ τῆς ἰσῆς ἐκείνης ἠνέσχοντο μαρτυρίας ἀπολειφθῆναι. Τσαύτη μὲν δὴ τότε πολλοῖς τῆς

Εὐσεβείας ἐπίδοσις ὑπὸ τοῦ θαυμαστοῦ Ἀνθίμου ἐγένετο· ἄφω δὲ
 τις χειμῶν ἐγείρεται χαλεπώτατος, καὶ σφοδρότερα καταιγίς ἐμ-
 πεσοῦσα, Χριστιανούς κατέδυσε πάντας· ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς
 Μαξιμιανός, διωγμὸς ὁ βαρύτατος ἐπὶ μέγα τε ἤρετο, καὶ κατὰ γῆς
 ἀπάσης ἐχώρει, καὶ οἱ μὲν ἠρευνῶντο χριστιανῶν, οἱ δὲ ἔφευγον, οἱ
 δὲ ἀνηροῦντο· τὸ μὲν τοι τῆς Εὐσεβείας ἄνθος τὸν Ἀνθιμον, δῆλον
 ἡ ἀρετὴ κἀνταῦθα ποιεῖ, καὶ μηνύεται τοῖς τὰ Χριστιανῶν ἐρευνῶσι
 καὶ οὗτος· ὁ νῦν μὲν ἐν Ἱερεῦσι μέγας, μικρῷ δ' ὕπερον κἀν τοῖς
 Μάρτυσιν· ὁ μὲν γὰρ παρὰ τινι διέτριβε Κώμη, σπείρων τε τὸν λό-
 γον τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ τάλαντον τῆς Πίστεως πολλαπλασιάζων·
 πέμπει δὲ εἰς εἰκοσιν ἱππέας ὁ Μαξιμιανός, ὥς συλλαβεῖν τοῦτον,
 καὶ παρ' αὐτὸν ἀγαγεῖν· οἱ δὲ ἐν τῇ Σημάνῃ παραγεγονότες, (τοῦτο
 γὰρ ὄνομα τῇ κώμῃ) ἐντυγχάνουσι τῷ Ἀνθίμῳ, καὶ μὴ συμβαλόντες
 ὡς οὗτος ὁ ζητούμενος ἐκεῖνος εἴη, αὐτὸν Ἀνθιμον ἠρώτων περὶ Ἀν-
 θίμου, καὶ ὅς τις οὗτος ὑπάρχει, καὶ ὅπου διατρίβει τῆς κώμης· ὁ
 δὲ τέως μὲν ἐπὶ ξενίαν τούτους παραλαβὼν, καὶ δεῖπνον αὐτοῖς
 παραθεῖς, ἄρτον τε καὶ κυάμους, καὶ ὡς εἶχε χειρὸς καὶ δυνάμειος
 ἐσιάσας, εἶτα ἑαυτὸν εἶναι τὸν Ἀνθιμον ἀπαγγέλλει· ὅπερ ἐκεῖνοι
 ἀκούσαντες, ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγесαν, καὶ οὐδὲ ἀντιβλέπειν ὅλως
 εἰς τὴν ἐκείνου πολιὰν ἴσχυον· ἀναλογιζόμενοι μὲν τὴν τράπεζαν,
 καὶ τὸ δεῖπνον, καὶ τὴν ξενίαν· ἐνθυμούμενοι δὲ πάλιν, ὅ, τοῦθ' ἐ-
 νεκα, καὶ ἐφ' ὅτῳ μέλλοιεν αὐτὸν, παρὰ Μαξιμιανὸν ἀγαγεῖν, δῆ-
 λον πάντως ὡς ἐπὶ κακοῖς ἐσχάτοις, καὶ ὁμολογουμένη τιμωρίᾳ·
 ὃ δὲ μᾶλλον ἐλύπειτε αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ πρὸς τὸν Ἀνθιμον
 αἰδοῦς ἐνεπίμπλα· ταύτητοι καὶ μηνυτὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀψευδῆ,
 τὸ ἐκείνου ἔχοντες φόμα, καὶ ὡς αὐτὸς Ἀνθιμος εἴη, παρὰ τῆς
 αὐτοῦ γλώττης μανθάνοντες, ὅμως ἠφίσαντες αὐτὸν ἐκόντες, καὶ
 ὑποχωρεῖν προετρέποντο, ἡδῆσαν γὰρ ὡς οὐδὲν χρηστὸν τῆς παρὰ
 Μαξιμιανῷ ἀφίξεως ἀπολαύσει· ἡμῖν δὲ ἀπόχρη, ἔφασαν, εἰς ἀ-
 πολογίαν, τὸ πῦλλὰ μὲν τὸν Ἀνθιμον ἀνὰ τὴν Νικομηδέων πᾶ-
 σαν ἀναζητῆσαι, ὅμως, μὴ δυνηθῆναι αὐτὸν ἀνευρεῖν· Ἀλλ' ἡ
 τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ μελέτη, ὁ ἱερὸς Ἀνθιμος, λαλεῖν ἀλήθειαν
 ἐν καρδίᾳ πάντας προτρεπόμενος καὶ διδάσκων, ἐκείνους μὴδὲ ἐν
 μόνοις τοῖς χεῖλεσι ψεύσασθαι δι' αὐτὸν ἀνεχόμενος· ἄλλως τε, καὶ

τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ διψῶν θάνατον, συναπῆρε τε αὐτοῖς ἐκεῖθεν καὶ
 ὁδοῦ εἶχετο· πολλὰ δὲ τούτοις πρὸς εὐσεβίαν παραινέσας, καὶ
 περὶ τῶν μελλόντων διεξελθὼν, καὶ πᾶν εἴ τι σκληρὸν ἀπὸ τῆς ἀ-
 σεβείας αὐτοῖς, ἢ ἀντίτυπον ἀνυπῆρχετο, λεάνας αὐτὸ, καὶ διο-
 μαλίσας, καὶ καθαρὰν αὐτοῖς τὴν τῆς ψυχῆς ἄρουραν, καὶ εἰς εὐ-
 σεβείας σπόρον ἐπιτηδεῖαν παρασκευάσας, τὰς θείας προκατα-
 βάλλει εὐχὰς, εἶτα καὶ ποταμὸν ἐν τῇ παρόδῳ καταλαβὼν, τού-
 τους βαπτίζει, καὶ τῆς προκειμένης ἔχεται πάλιν πορείας, ὥς
 ἐπὶ τὴν πόλιν ἀφίκετο, καὶ τὸ τυραννικὸν εἰσεῖσι βῆμα· ὀπίσω
 μὲν τῷ χεῖρε δεδεμένος, οὕτω γὰρ ὡς κακοῦργον διὰ τὴν εὐσε-
 βίαν ἐμφανισθῆναι ἔδει τῷ βασιλεῖ· εἰς οὐρανοὺς δὲ τὴν διάνοιαν
 ἀνατείνων, ὅθεν καὶ ἤξιν αὐτῷ τὴν βοήθειαν ἤλπιζεν· Ὁ Βασι-
 λεὺς τοίνυν, τὸ τῆς πείρας πικρὸν, καὶ ἀπὸ ψιλῆς τῆς θέας Ἀν-
 θίμῳ βουλούμενος ἐπιδείξει, ὅπως αὐτῷ καὶ μαλακωτέρῳ τὴν πρῶ-
 τὴν προσενεχθείη, τὰ κολαστήρια πρότερον ὑπ' ὅψιν ὄργανα, δη-
 μοσίᾳ προτίθησι, καὶ αὐτὸν εἰσκαλέσας· σὺ εἰ, φησὶν, ὁ ὀπίσω τοῦ
 λεγόμενου Χριστοῦ πλανώμενος Ἀνθιμος, καὶ τὸν πολὺν ἀφελῆ καὶ
 εὐκόλον ἄνθρωπον, τῇ ἴσῃ περὶ αὐτὸν ἀπαγόμενος ἀπάτη, καὶ
 μυρίαν ὕβριν τῶν ἡμετέρων θεῶν καταχέων; Ὁ δὲ ἐπίσης τάτε
 προκείμενα ὄργανα, καὶ τοὺς τοῦ τυράννου λόγους γελᾶσας, οὐ-
 δὲ ἀπεκρινάμην ἄν σοι, φησὶ, πρὸς ταῦτα, ἴσθι ὃ Βασιλεῦ, εἰμὶ με-
 ὁ ἱερὸς καὶ θεὸς διδάσκαλος ἔπειθε Παῦλος, “ἐτοίμους ἡμᾶς εἶ-
 ναι διδάσκων παντὶ τῷ αἰτοῦντι λόγον διδόναι· ἐπηγγείλατο γὰρ
 ἡμῖν ὁ Θεὸς καὶ φόμα καὶ σοφίαν, ἢ οὐ δυνησονται ἀντιστῆναι
 πάντες οἱ ἀντικείμενοι ἡμῖν. „ ὡς ἔγωγε πολλὴν σου καὶ πρότερον
 παχύτητα ἡδὴ καταγινώσκων τῆς περὶ τὰ εἰδῶλα πλάνης, τοὺς
 ἡμετέρους, ὡς ἔφης, θεοὺς, νῦν πλείονά σου καὶ φανεράν τὴν ἀμα-
 θίαν ἐρῶ, ὅτι καὶ αὐτὸν συλλῆσαι ὅλως ἐμέ ἤλπισας, καὶ τοῦ τῶν
 ἀπάντων ἀποσῆναι δημιουργοῦ, τοῦ καὶ σὲ τὸ ἀχάριστον πλάσμα
 τῇ ἑαυτοῦ εἰκόνι τετιμηκότος· ἵνα τί γάρ με καὶ δεσμώτην τῷ
 βήματι παρεσήσω, καὶ τὰ τῶν βασάνων προὔτεθκας ὄργανα; ἢ
 δῆλον ὡς καταπλήξων τούτοις· καὶ εἰ πείσας πάντως, ἢ βιασό-
 μενος· ἄλλοις δεῖ τισὶ ταῦτα τῶν ἀγενεσέρων προσφέρειν, οἷς ὁ
 βίος τε ὁ παρῶν ἡδονή, καὶ τὸ φερῆθῆναι τούτου, τιμωριῶν ἡ με-

γίγνηται· ὡς ἐμὲ καὶ τὸ πῆλινον τουτὶ σῶμα, δεσποτικῶς συνέχει παντὸς χαλεπώτερον, ὅτι μου τὴν ψυχὴν οὐκ ἔα πρὸς τὸν ποθοῦμενον διαβῆναι· ἀπειλαὶ δὲ καὶ τιμωρίαι, καὶ βάσανοι, τίνος οὐ ποθεινότεραί μοι διατριβῆς, καταπόδας ἐπακολουθοῦντα τὸν θάνατον ἔχουσιν, ὅς τις με τῆς σαρκὸς δεσμῶν ἀπολύσας, πέμψῃ πρὸς τὰ ποθούμενα; Ταῦτα τοῦ μεγάλου τὴν Ἀρχιερωσύνην, καὶ μείζονος τὴν ἄθλησιν Ἀνθίμου διεξεληθόντος· ὁ Βασιλεὺς μακρὰ ταῦτα φησὶ φλυαρία· ὅφει δὲ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐαυτὸν ὑποψιθυρίσας, κελεύει λίθοις αὐτοῦ τὸν τένοντα τύπτεσθαι. Ὁ δὲ ὥσπερ ἀπαρχὴν ἤδη τῶν διὰ Χριστῶν ἁθλῶν πεποιημένος, καὶ τὴν τῶν σεφάνων λαμβάνων ὑπόθεσιν, πρῶτος τε τὰς παρούσας πληγὰς ἐδέχετο, καὶ ἐπιπονωτέρας ἐζήτει, λαμπροτέρων τυχεῖν καὶ τῶν ἐπάθλων ἐπιθυμῶν· τοῦτο μὲν ἐπιχλευάζων, καὶ ὥσανεὶ τὸν τυραννικὸν διαπαίζων· τοῦτο δὲ τῇ τῆς μανίας φλογὶ σφόδρα κατακαίων αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, καὶ ὥσπερ εἰς ἀλγεινότερας πολλῶ καὶ μείζονας κολάσεις διερεθίζων· θεοὶ, ἐπέφερον, οἳ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθωσαν· ὁ περ μέσης αὐτῆς Μαξιμιανοῦ καθιανούμενον τῆς καρδίας, περόναις σιδήρου πέπυρωμέναις τοὺς τοῦ Μάρτυρος διέπειρεν ἀσφαγάλους· τῷ δὲ σφόδρα τε καθ' ἡδονὴν ἢ βάσανος ἦν, οἷα δὲ τυγχάνοντι ὧν ἐπεθύμει διὰ Χριστόν, καὶ μικροῦ χάριν ἤδη Μαξιμιανῷ τῶν κολάσεων· οὕτως Ἀνθίμος τῷ Χριστῷ ἐδίψα χαρίζεσθαι!

Μαξιμιανὸς τοίνυν κατὰ πολλὴν ἄδειαν ἐνεξουσιάζων ταῖς τιμωρίαις, καὶ τὸ τοῦ Μάρτυρος γενναῖον τῷ αὐστηρῷ τῶν κολάσεων νικῆσαι φιλονεικῶν, ὕψακον προσάττει τῷ ἐδάσει σρωθῆναι, εἴτα γυμνὸν αὐτῷ ἐπιτεθέντα τὸν Ἀθλητὴν, ῥάβδοις σφοδρότερον τύπτεσθαι, ὡς ἂν διπλῇ τὰ τῆς ὀδύνης αὐτῷ ἐπὶ τὴν ψυχὴν καταρρέει, ταῖς ἐκ τῶν ῥάβδων τε πληγαῖς ἀνωθεν, καὶ τῇ κάτωθεν τῶν ὀσάκων ἀντιτυπία. Ὁ δὲ μηδὲ ἐνταῦθα τὴν νίκην ἀπογνοῦς, ταυτὶ ἐπῆδε τὰ ῥήματα· “Εὐχαριστῶ σοι Δέσποτα Βασιλεῦ τῶν αἰώνων! ὅτι περιέζωσάς με δύναμιν ἐξ ὑφους, καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἔδωκάς μοι νῶτον, καὶ τοὺς μισούντας με ἐξωλόθρευσας, καὶ συνεπόδισας πάντας τοὺς ἐπανισταμένους ἐπ’ ἐμὲ ὑποκάτω μου,” ἄλλ’ ἐφ’ ἑτέρα καὶ πάλιν ὁ Μαξιμιανὸς ἐχώρει, καὶ χαλκῶς πε-

ρικνημίδας ἐκπυρωθείσας, ὑποδεθῆναι προσάττει τῷ Μάρτυρι· ὁ περ οὖν ὡς ἐκέλευσε γεγονὸς, καὶ τῶν μακαρίων ἐκείνων ποδῶν τὸ σφοδρότατον δὴ τοῦτο, καὶ εἰς ὀδύνης λόγον ἀφορητότατον, τὰς πέπυρωμένας κνημίδας ἀρμολογούμενων, θεία τις ἀνωθεν τῷ γενναίῳ ἐφίσταται χάρις, καὶ φωνὴς ἐκεῖθεν ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν ἐνισχυούσης ἀκούει, καὶ τὰ ἐπαθλα ὑπισχνουμένης, καὶ ὅσον οὐδέπω χεῖρα ὀρεγούσης σεφανηφόρον· καὶ ἡ φωνὴ πρὸς τὸ εὐθυμώτερον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ μεταβάλλει, καὶ παιδρότερον διατίθῃ τοῦ προσώπου τὴν ὥραν, καὶ τοὶ καὶ μειδίαμα χάριεν τοῖς χεῖλεσιν ἐφίξανει, τὴν ἔδον τῆς καρδίας γαλήνην ὑποσημαίνων. Ταῦτ’ οὖν ὁρῶν Μαξιμιανὸς, ἐξεπλήττετο μὲν ὥσπερ εἰκός· τί γὰρ οὐκ ἐμελλε; διέσυρε δ’ ὅμως τὸ πρᾶγμα, καὶ γοητείαν ἐκάλει, καὶ τὴν αἰτίαν ἀνεπυνθάνετο· ὁ δὲ δίκαιος, χρησάμοι, ἔφη, προσίμια τὰ παρόντα, ὦ Βασιλεῦ, καὶ ἀψευδής τῶν μελλόντων ἐπαγγελία· διελέξω γὰρ σε μάτην ἀναφυσώμενον οὐκ εἰς μακρὰν, καὶ θεοὺς οὓς ὀνομάζεις, ἀσθενεσέμενος πολλῷ δυνάμειος ἀνθρωπίνης καὶ αὐτοὺς ἐπιδείξω, ὡς μεταμελήσῃ σοι τῆς πρὸς ἐμὲ πείρας, καὶ ὅπως ὅτι μὴ θάττον ἡμῶν ἀπηλλάγῃς, ζημίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν κρῖναι.

Ταῦτοις ὀξυκνηθεὶς ὁ Μαξιμιανὸς, κελεύει ἐπὶ τροχοῦ τὸν Μάρτυρα δεθέντα, συσρέεσθαι μὲν συνεχῶς τῷ τροχῷ, λαμπᾷ δὲ πυρὸς τὰς σάρκας αὐτοῦ καταδαπανᾶσθαι, καὶ διατρίβεσθαι· Μαξιμιανῷ μὲν οὖν ἔργον ἢ πρόσαξις ἦν, καὶ διὰ χειρὸς ἔχοντες οἱ δῆμιοι τὰς λαμπάδας, προσίεσαν κατὰ τοῦ τροχοῦ, τεταμένῳ τῷ Μάρτυρι, πῦρ πνέοντες, πῦρ ὀρώντες, πῦρ φέροντες, πολλῶ τὰς ψυχὰς ἐπ’ αὐτὸν, τοῦ ἐν χερσὶ πυρὸς θερμότερον ζέοντες, μόνον οὐ φλόγα τὸν ἀθλητὴν ποιῆσαι βουλόμενοι· ὡς δὲ ἤδη τοῦ τροχοῦ πλησίον ἦλλον, (ὦ θαυμαστῆς σου περὶ τὸν ἄνδρα Χριστὸς δυνάμειος!) ἔση μὲν εὐθύς τῆς κινήσεως ἐκεῖνος, οἱ δὲ κατὰ γῆς πίπτουσι, καὶ ὑποβρέουσι τῶν χειρῶν αἱ λαμπάδες, αἱ δὲ χεῖρες ἀμελοῦσιν αὐτῶν, καὶ ἔρημοι ἤδη ἀφείνται, ὥσπερ ὕπνου τινὸς αὐτὰς καταραθυμοῦντος· Ἐπὶ τούτοις ὀργὴ λαμβάνει τὸν Βασιλέα, καὶ κακῶς ἔλεγε τοὺς δημίους, ὀλιγωρίαν τε αὐτοῖς τῶν προσάξεων ἐνεκάλει, καὶ ἀμέλειαν τῶν ἐν χερσὶ φροντίδων· καὶ πῶς εἰς τοῦτο τόλμης, ἔλεγεν, ὑμεῖς ἦλθατε, ὅτι καὶ ὄγκος εἶλεν ὑμᾶς, καὶ τοῦτον τοῦ ἡ-

μετέρου προσάγματος ἔθελαι προτιμώτερον; ὡς ἡμιτελῇ μὲν τὰ ἐπιταχθέντα καταλιπεῖν, κατακλιθῆναι δὲ τῷ ἐδάφει, ἵνα καὶ ἐαυτοῖς τι χάρισηθε, καὶ πεπονηκότας ἐκ τοῦ κόπου διαναπαύσητε· ὅρᾳς ὡς οὐδὲ ἀναλαβεῖν ἑαυτοὺς δύνανται, οὐδὲ χρῆσασθαι ταῖς χερσὶν εἰς δέον; ἀγνοῶν ὁ μάταιος, ὅτι θεία δύναμις ἔσθυσεν αὐτῶν τὴν ἰσχύν, ἀλλ' οὐχὶ ὄκνος. Οἱ δὲ, οὐ ταῦτα, ὦ Βασιλεῦ, ἀπεκρίναντο, οὐδὲ βραδεῖς περὶ τὰς σὰς προσάξεις ἡμεῖς· μὴ οὕτω μανείημεν, οὐδὲ ὄκνω ἐσχέθημεν, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ πολλοῦ κόπου ἔκαμον αἱ χεῖρες ἡμῶν· ἀλλὰ φοβερά τις ὄψις οὕτω διέσθηκεν ἡμᾶς, τῇ γῇ προσκαταλαβούσα, καὶ παρείμεθα τὰς δεξιὰς, καὶ ἐκλελύμεθα ἤδη, καὶ τὸ ὄλον ἄτονος καθεσθήκειμεν· τρεῖς γὰρ ἄνδρες λευκοὶ μὲν τὴν θεάν, λευκοὶ δὲ τὴν ἀναβολὴν, φοβεροὶ τὸ εἶδος ἐπιφανέντες ἡμῖν, πικρόν τε εἰς ἡμᾶς καὶ ἄγριον εἶδον, καὶ τὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν πῦρ καθ' ἡμῶν εὐθὺς ἀπὸ τῶν λαμπάδων ἔπνει, ἔπειτα κελεύσαντες ἀποσῆναι Ἀνθίμου, θεράποντα δὲ Θεοῦ τοῦτον ἐκόλουν, καταβάλλουσιν ἡμᾶς, καὶ οὕτως αὐτίκα, ὡς ὅρᾳς, διατιθούσιν· οὗτοι μὲν οὖν ἀλλήλοις διελέγοντο ταῦτα, ἐν ᾧ δὲ ὁ τροχὸς τῆς περιφορᾶς ἤρέμει, καὶ οὐδὲ τὸ παράπαν εἶχε κινήματος, ἐν τούτῳ θερμότεραν ὁ Μάρτυς τῷ Θεῷ προσέφερε τὴν εὐχαριστίαν, καὶ πλείονος ἐκεῖθεν ἀπέλαβε τῆς χρηστότητος. Μαξιμιανὸς τοίνυν τῆς τῶν δημίων ἀφελείας, ἀλλ' οὐ τῆς μαρτυρικῆς ἐκείνης πρὸς Θεὸν παρρησίας δεῖξαι τὸ πρᾶγμα ἐθέλων, κατήγαγεν αὐτὸν τοῦ τροχοῦ, καὶ τὸν διὰ ξίφους, εἶγε μὴ θύσειε, θάνατον αὐτῷ διηπεῖλει· ὁ δὲ μείζονος τὴν ἀπειλὴν εὐχαριστίας ὑποθεσὶν ἐποιεῖτο, καὶ τὸν χορὸν καταλαβεῖν τῶν δισμυρίων Μαρτύρων, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ τοῦ Θεοῦ ἐδεῖτο, ὡς ἐξῆναι καὶ αὐτῷ σεμνυνεσθαι καὶ λέγειν. “Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.”, Καὶ ὅς, ἐπειδὴ μᾶλλον αὐτῷ κατ' εὐχὴν τὸ τέλος ἐώρα, οἶδα, φησὶν, ὑμῶν τῶν χριστιανῶν τὸ λίαν δοξομανὲς καὶ φιλότιμον, ὅπως τυχεῖν ὅποιοιδήποτε ὀνόματος διὰ τὸ παράβολον τοῦ τολμήματος, ὀρεγόμενοι τὸ κακῶν ἀπάντων ἔσχατον, αἰρεῖσθαι τὸν βίαιον θάνατον· ἀλλ' οὐχ αἰρήσεις, φησὶ, τούτου ἔνεκεν, ἀλλ' ἐγὼ σε πολλὰς πρότερον περιβαλὼν τιμωρίαις, οὕτω τοῦ παρόντος σερήσω φωτὸς, μὴ τοσαύτης ἡδονῆς τηλικούτου χρήματος ἄξιον· καὶ ὁ Μάρτυς,

οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως, φησὶ, λαμπρότερα μοι πολλῷ παρασκευάσεις τὰ ἔπαθλα. Τὶ τὸ μετὰ ταῦτα; σίδηρος αὐτὸν καὶ ἀλύσεις δεσμοῦσι, καὶ πρὸς τὸ τῶν κακουργῶν ἄγεται δεσμοκτήριον. ἀλλὰ τὰ συνήθη καὶ πάλιν ἐκείνῳ πρὸς τὸν Θεὸν ἡ γλῶσσα ἐπῆδε, καὶ τὰς ἀλύσεις ὁμοῦ καὶ τὰ δεσμὰ διαλύεται· οὐδὲ αὐτοὺς τοὺς ἄγοντας αὐτὸν δημίους ἀμετόχους ἀφεῖσα τοῦ θαύματος, ἀλλὰ πρηνεῖς εἶχε καὶ τούτους ἡ γῇ, τῷ παραδόξῳ τῆς θείας καταπλαγέντας. θεία γὰρ τις ἄνωθεν χάρις τὸν Μάρτυρα περιπτᾶσα, φῶς τε αὐτῷ λαμπρότατον οἶον ἐπαφῆκε, καὶ τοὺς παραλαβόντας αὐτὸν δημίους, μετὰ τῶν σιδηρῶν ἐκείνων δεσμῶν, ὧν περιέκειτο, ἀθρόον δίδωσι τῷ ἐδάφει, μηδὲ ὅσον καταμῦσαι, φασὶν, ἐνεγκόντες· ὁ Μάρτυς τοίνυν αὐτοὺς ἀναστήσας, ἔχουσαν τῆς ὁδοῦ ἐπιτρέπει, καὶ τὸ δεσμοκτήριον καταλαβόντες, ὁ μὲν ὥσπερ εἰς εὐωχίαν εἰσεῖσι χαίρων, καὶ τοῖς ἐκεῖ τὸν τῆς πίστεως ἄρτον προθεῖς, καὶ τούτους δεξιωσάμενος τὰ μεγάλα, καὶ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῖς προπιῶν, ὅλως τῷ Χριστῷ οἰκειοῦται, καὶ υἱοθετεῖ διὰ τοῦ Βαπτίσματος. Μαξιμιανὸς δὲ τοῦτο παρὰ τῶν ὑπὸ χεῖρα μαθῶν, καὶ δεῖσας μὴ πολλοῖς καὶ ἄλλοις αὐτὸν ζημιώσῃ, παρίσχησι πάλιν τὸν ἀθλητὴν ἑαυτῷ, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸ θῦσαι παρακαλεῖ τοῖς ἐκείνου Θεοῖς, ἐνθεντοὶ καὶ ἄθλον τοῦ πράγματος τὴν Ἱερωσύνην αὐτῷ ὑπισχνεῖται. Ὁ δὲ μετὰ πολλῆς παρρησίας, ἀλλ' Ἱερεὺς ἔγωγε καὶ πρὸ τῶν σῶν λόγων, ἔφη, καὶ Ἱερεὺς τοῦ πρώτου καὶ καλοῦ Ποιμένου καὶ Ἀρχιερέως Χριστοῦ, ὅς οὐ τῆς ἐμῆς μόνον μεταλαμβάνει σαρκὸς, καὶ μέχρις ἐμοῦ κάτεισι δι' ἐμέ, καὶ ταῦτα Θεὸς ὢν, αὐλὸς τε καὶ ἀπερίληπτος, ἀλλὰ καὶ ἑαυτὸν τέθυκεν ὑπὲρ τῶν προβάτων, καὶ σταυροῦται, καὶ θανάτου γεύεται, καὶ τριήμερος ἀνίσταται, καὶ εἰς Οὐρανοὺς ἀνείσι πάλιν, συναναφέρων με τὸν ἐκεῖθεν διὰ τὴν παρακοὴν πεπτωκότα· τούτοις Ἱερεὺς ἐγὼ, καὶ τούτῳ προσαγαγεῖν ἑμαυτὸν θυσίαν προήρημαι· τὰ δὲ ὑμέτερα, καὶ τῶν ὑμετέρων, ὡς φατε, Θεῶν· νυκτὸς ἄξια, καὶ γωνίας θρηνοῦμενα διὰ τὴν ἀπώλειαν καὶ τὴν συμφορὰν μᾶλλον, ἢ λοιδορούμενα. Τούτοις ὑπερξέσας τὸν θυμὸν Μαξιμιανὸς, κελεύει τὸν γενναῖον ἄνδρα Ἀνθιμον, τὴν ἐπὶ θάνατον ἄγεσθαι. Ἀγεται τοίνυν ὁ ἀθλητῆς, ἐναχμάζουσαν αὐτῷ τῇ τῶν μελλόντων ἐπαγγελίᾳ

ἔχων τὴν ἡδονὴν, καὶ τὸν τόπον καταλαβὼν, ἐν ᾧ διὰ τοῦ θανά-
του πρὸς τὴν ζωὴν ἔμελλε διαβῆναι, καιρὸν εἰς προσευχὴν αἰτή-
σας, καὶ λαβὼν, καὶ τὰ τελευταῖα προσευξάμενος, καὶ διαλεχθεὶς
τῷ Θεῷ, τὴν μακαρίαν ἐκείνην Κεφαλὴν ἀφαιρεῖται τρίτῃ τοῦ
Σεπτεμβρίου Μηνός. Ἑσπέρας δέ τινες παραγενόμενοι τῶν πιστῶν,
καὶ τὸ ἐκείνου σῶμα τὸ τίμιον ἀνελόμενοι, καὶ ὁσίως καὶ λαμπρῶς
περιφέρειαντες παρ' αὐτὸν τὸν τῆς τελειώσεως τόπον διαπρεπῶς ἁ-
γαν κατατιθέασιν· δοξάζοντες Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ ἅγιον Πνεῦ-
μα, τὴν μίαν Θεότητά τε καὶ Βασιλείαν, ἣ πρέπει πᾶσα δόξα,
τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

„ Σημειοῦται δὲ ἐνταῦθα, ὅτι ἐν τοῖς τετυπωμένοις μηναίοις τε καὶ συναξαρισταῖς
γράφεται, ὅτι μετὰ τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ ἁγίου, ἐξέφυσαν παράδόξως τρίχες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοκτί-
στου, συνασκητοῦ τοῦ Μεγάλου Εὐθυμίου.

„ Εἰδὼς σὸν εἶναι τὸν Θεὸν Κτίστην Πάτερ,

„ Αὐτὸν πρὸ πάντων ἐξελέξω κτισμάτων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ζήνων ἐν λέβητι μεσθ' Μολύβδου καχλά-
ζοντος βληθεὶς, τελειοῦται.

„ Ζήνων ὁ θεῖος τῷ Θεῷ πόθῳ ζέων,

„ Χαίρων ὑπῆλθε τοῦ Μολύβδου τὸ ζέον.

Ἡ Ἁγία Βασίλισσα θηρίοις δοθεῖσα, καὶ μηδὲν βλαβεῖσα, ἐν
εἰρήνῃ τελειοῦται.

„ Ὀφθεῖσα Βασίλισσα φρικτὴ θηρίοις,

„ Φρικτῷ παρέσθη παμβασιλέως θρόνῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χαρίτων ἐν λάκκῳ ἀσβέσου βληθεὶς,
τελειοῦται.

„ Εἰσὺς Χαρίτων εἰς τὸν ἀσβέσου βόθρον,

„ Ἀσβέσον εὔρε φῶς ἀκηράτου τόπου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρχοντίων λιμῷ τελειοῦται.

„ Ἀρχοντίων λίμωττε κἀντεῦθεν τρύχε,

„ Ἀρχοντα κόσμου, λαμίαν νοουμένην. (ἀ)

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ νέου, τέταρτου
Υἱοῦ τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει χμα'.

„ Χριστὸς Βασιλεὺς εὐσεβῇ Κωνσταντῖνον,

„ Ἐν Οὐρανοῖς ἔσειε κοσμίῳ σέφει.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ἀρισίων Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας
πυρὶ τελειοῦται.

„ Ὡς εἰς ἄριστον τὴν πυρὰν σπεύδων τρέχεις,

„ Ἄρισε Χριστοῦ Μαρτύρων Ἀρισίων.

Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Πολύδωρος, ὁ ἐν τῇ νέᾳ Ἐφέσῳ μαρ-
τυρήσας, ἀγχόνῃ τελειοῦται.

„ Δῶρον Θεός σε καὶ πολὺ τε καὶ νέον,

„ Δέδωκεν ἡμῖν Πολύδωρε τρισμάκαρ.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεός.

(ἀ) Λαμία, καὶ Λαιμία εἶναι ζῶον ἀρπακτικὸν μὲ μεγάλον λαίμῳν· μετὰ τὸ ὅποιον
παρομοιάζει ἐνταῦθα ὁ στιχοιργὸς τὸν Διάβολον.

Ὡδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ἀγάπη φλεγόμενος, τοῦ σοῦ Δεσπότη καλῶς διήνυσας, τοὺς μεγίστους ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου σου, Μάκαρ Ἀνθιμε, καὶ νῦν ἀγάλλῃ γηθόμενος ἐνδοξε, ἐν οὐρανίαις μοναῖς νῦν αὐλιζόμενος.

Θεοῦ ἐφιέμενος, ἰδεῖν τὴν δόξαν τὴν ἀνεκλάλητον, τῶν δεσμῶν τοῦ σαρκίου, διὰ βασάνων καὶ πολυπλόκων δεινῶν, τὴν λύσιν τούτων εὐκόλως ἐνήργησας, εὐλογητὸς ἐκβοῶν ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Εἰκούσιον θάνατον, τὸν τοῦ θανάτου κράτος συντρίψαντα, ἐκμιμούμενος Μάκαρ, ὑπέστης, ὅπως ἀπείρου χαρᾶς, καὶ εὐφροσύνης αὐτῷ ἀνεκραυγάζεις· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Γέσιον δέσιν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰὶ Δέσποινα, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ σου, ὡς Μήτηρ οὔσα, αὐτῷ δὴ προσάγαγε. Σὲ γὰρ προσάτιν εὐμενῇ πρὸς αὐτὸν προβαλλόμεθα· ῥῦσαι τοὺς πάντας πειρασμῶν, καὶ πάσης θλίψεως.

Ὡδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ὅπως παῖδρὸς παρίσασο, τῷ τυράννῳ κρινόμενος, καὶ τὴν αἰθεῖαν μυκτηρίζων πάνσοφε, σοφοῖς σου διδάγμασι, καὶ θεοφθόγοις λόγοις σου, καὶ τὴν οἰκουμένην συγκαλὼν τε πρὸς αἶνον Χριστοῦ, βοῶν τοῖς πᾶσιν, Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νικομηδείας ἐπληξας, τοὺς λαοὺς ἐν τοῖς ἄθλοις σου, ἐναθλῶν γενναίως, καὶ νικῶν ἀπτοήτως τοῖς λόγοις σου, τυράννων ὁμότητα, καὶ ἀπειλὰς ὡς ἔτρεψας, χλεύην τῶν πολλῶν, καὶ τῶν πιστῶν παρρησίαν, βοᾷν ἀκαταπαύτως, Ἰερεῖς εὐλογεῖτε, πᾶσι ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐχὼν θερμὴν πεποίθησιν, πρὸς τὸν Κύριον ἐνδοξε, τοὺς ἐγκαυχώμενους ἐν τοῖς τούτων ἄρμασιν, ἀνδρείως κατέτρεψας, καὶ ὁλοσχεύους ἐπνίξας, ὡς ἐν τῷ βυθῷ τοῦ Ἰσραὴλ τοὺς διώκτας, Μωσῆς ἐν τῇ θαλάσῃ, σὺν αὐτῷ ἀνακράζων, λαὸς δοξολογεῖτε Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υἱῶν, ὃν βρέφος τέτοκας, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἅ-

κραντε Παρθένε, συμφυῶς νοούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ σὲ τὴν τοῦτον γεννήσασαν, ἀνυμνολογῶν ἀκαταπαύτως κηρύττω, Μητέρα Θεοῦ ζώντος, ὃν πρέσβευε Κυρία, σὺν τῷ κλεινῷ Ἀνθίμῳ πάντοτε.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο.

Φερώνυμον τὴν κλῆσιν Πάτερ λαβὼν, ἀνθη τίμια ὄντως ἐβλάστησας τῶν ἀρετῶν, δι' ὧν εὐωδίασας τοὺς ἐν γῇ, ἐν οἷς καὶ τὸ πολυάθλον σῶμά σου, ὡς κρήνην καταλιπὼν, θαυμάτων παραδόξων, θεραπεύεις τὰ πάθη, τῶν μετὰ πόθου προσιόντων σοι.

Ἡλίου τηλαυγέστερον δαδουχεῖ, ἡ σεβάσμιος μνήμη σου Ἀνθιμε, ἐν ἡ παιδρῶς, ἔξαρχοι χορεύει Ἱεραρχῶν, καὶ τῶν Μαρτύρων τέρπονται, καὶ συνεορτάζομεν καὶ ἡμεῖς, οἱ πόθῳ σὲ τιμῶντες, τρισμάκαρ Ἱεράρχα, Νικομηδείας σεμνολόγημα.

Μνημόνευε μακάριε, καὶ ἡμῶν, σεβομένων τὴν θείαν σου ἀθλησιν, καὶ πρὸς Θεόν, εὐχοῦ τοῦ ῥυσθῆναι πάντας ἡμᾶς, τῶν ὀδυνῶν καὶ θλίψεων, τῶν ἐπερχομένων διηνεκῶς, φυγεῖν δὲ τῶν μελλόντων, ἐν ᾧ καταδίκης, ἀκατακρίτους, ἡμᾶς ποιήσον.

Θεοτοκίον.

Ὡς εὐδιον λιμένα καὶ γαληνὸν, τὴν πρεσβείαν σου ἔχοντες πάντοτε, ῥῦσαι ἡμᾶς, ἐκ τῆς τρικυμίας τῶν πονηρῶν, πνευμάτων, καὶ ἀπάλλαξον, ἐκ τῆς αἰωνίου καὶ ζοφερᾶς, κολάσεως τοὺς πάντας, καὶ ποιήσον μετόχους, τοῦ Παραδείσου Ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον. ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τῆς ἐκκλησίας φωστῆρα σὲ ἀνεδείξατο Θεός, καὶ διὰ τῶν σῶν ἀγώνων, πᾶσαν τὴν γῆν φωταγωγεῖς, φρουρῶν διέπων τρισμάκαρ, τοὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ.

Ἔτερον· τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε.

Χορεῖαν ἅγῃ σήμερον ἐτησίαν, Νικομηδείαν πᾶσα χαίρουσα πόλιν, τοῦ καλοῦ ποιμένος σου, καὶ σκίρτησον, τὸν πολιούχον ἔχουσα, διατηροῦντα σε βλάβης, τῶν δυσμενῶν ἀνωτέραν.

Θεοτοκίον.

Ἡμεῖς ἐν σοὶ καυχώμενοι θεοτόκε, καὶ πρὸς Θεὸν σε ἔχοντες προστασίαν, διπλοῦς ἐχθροὺς νικῶμεν τῇ σῇ δυνάμει, καὶ τούτων καταβάλλομεν, ὄφρην καὶ τὴν δυσμένειαν· διὰ σὲ πάντες τιμῶμεν,

ἀξιοχρέως ἐν ὑμνοῖς·

Εἰς τοὺς Αἰνους. Πᾶσα πνοή· ἰσθῶμεν εἰς χ'. δ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρ'. προσόμοια Ἦχος α'. τῶν Οὐρανίων Ταγματῶν.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη, φαιδρὰν πανηγυριν, ἐν ἄσμασι κροῦ-
τούντα, εὐλαβῶς τοὺς ἀγῶνας, τοῦ θεοῦ ἀριστεύς τιμῶντα· λαμ-
πρῶς, πρὸς Θεὸν ἀναπέμψατε, δόξαν καὶ αἶνον, τὸν δόντα νίκην
αὐτῷ, καὶ μεγάλως θαυμαστώσαντα.

Νικομηδεῖα ἀγάλλου, σὺν τοῖς οἰκήτορσι, καὶ τέρπου ἐν τῇ
μνήμῃ, τοῦ λαμπροῦ σου Ποιμένος· τιμῶσα κατὰ χρέος τὴν ἱε-
ράν, καὶ σεπτὴν αὐτοῦ ἄθλησιν, ἔχεις γὰρ τοῦτον πρὸς Κύριον
ὑπὲρ σοῦ, ἐκτενῶς καθικετεύοντα.

Χαῖρε καὶ σὺ Βιθυνία, ἐν σοὶ δ' ἐβλάστησε, τὸ θεῖον τοῦτο ἄν-
θος, Ἄνθιμος ὁ εὐφραίνων, καρδίας τεθλιμμένων, εὐώδεσι ὁδμαῖς
τῆς αὐτοῦ ἱερότητος, καὶ τῶν ἀπείρων θαυμάτων ταῖς δωρεαῖς, ὡς
πλουσίως πᾶσι δίδωσι.

Δίδου καὶ μοὶ σὺ οἰκέτῃ τὴν εὐλογίαν σου, καὶ σύγγνωθ' μοι Πά-
τερ, εὐλαβῶς εὐφημοῦντι, ἐν ταύτῃ τῇ πανδήμῳ τῶν εὐσεβῶν,
πανηγύρει, καὶ ῥυσαί με ἐκ τῶν τοῦ βίου κινδύνων καὶ πειρασμῶν,
τοῦ ἀλάστορος ἀπάλλαξον.

Δόξα Ἦχος. δ'.

Τῇ Νικομηδεῶν μεγαλοπόλει, πᾶσα πόλις καὶ χώρα συνεορ-
τάζει σήμερον, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σεβασμίου αὐτῆς πολιούχου· καὶ
γὰρ τὰ πέρατα τῆς γῆς, κροτεῖ εὐφραίνόμενα, τῇ νῦν πανηγύρει
τοῦ Ἱερομάρτυρος. τούτῳ καὶ ἡμεῖς τοῖς ἄσμασιν ὡς ἄνθεσι, σεφά-
νους πλέξαντες ἐκβοήσωμεν· χαίροις ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, ὁ τὴν ψυ-
χὴν θεὸς ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἡ θυσία καὶ θύτης, ὁ Ἱερεὺς καὶ ἱε-
ρεῖον· Σοῦ δεόμεθα, σὺν τοῖς συνάθλοις σου, Χριστὸν Ἄνθιμε ἰκέ-
τευσ, τὴν ποιμνὴν σου ταύτην, ἐκ παντοίων πειρασμῶν λυτρωθῆναι,
καὶ τῆς οὐρανοῦ μάγδρας ἀξιωθῆναι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἐδωκᾶς σημείωσιν.

Ἐν κλίνῃ κατὰκειμαι, τῆς ἀμελείας Πανάμωμε· καὶ ῥαθύμως
διέρχομαι, τὸν βίον καὶ δέδοικα, τὸν τῆς τελευτῆς μου, καιρὸν
Θεοτόκε, μὴ ὥσπερ λέων ἀφειδῶς, διασπαράξῃ τὴν ταπεινὴν μου

ψυχὴν, ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος· διὰ τῇ σῇ ἀγαθότητι, πρὸ τοῦ τέ-
λους προφθάσασα, πρὸς μετάνοιαν ἔγειραν.

Σταυροθετοκίον. Ὁμοιον.

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἡ πάντα γνος Δέσποινα, καὶ νε-
κροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμναι τὴν ἐκ σπλάγ-
χων αὐτῆς προσελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμά-
ζουσα, ἀνεκραύγαζε· τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάβῃ τῆς
δούλης σου· μὴ βραδύνῃς φιλάνθρωπε, τὸ ἐμὸν παραμύθιον.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά. καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου
ὡδῆ. γ. καὶ ε'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, Ἦχος, βαρὺς.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου.

Ἀδελφοί, μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλά-
λησαν ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκδοσιν
τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίσιν. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ
σήμερον ὁ αὐτὸς, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Διδαχαῖς παικίλαις καὶ ξέ-
ναις μὴ περιφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιουῖσθαι τὴν καρδίαν,
οὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες. Ἐχομεν
θυσιαστήριον, ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λα-
τρεύοντες. Ὡς γὰρ εἰσφέρεται ζῶων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς
τὰ Ἅγια διὰ τοῦ Ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται
ἔξω τῆς παρεμβολῆς. Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἀγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου
αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε. Τοῖνυν ἐξερχώμεθα πρὸς
αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμόν αὐτοῦ φέροντες. Οὐ
γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν Πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦ-
μεν. Δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρομεν θυσίαν αἰνέσεως διὰ παντὸς τῷ Θεῷ,
τουτέστι καρπὸν χειλέων, ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ. Τῆς

δὲ εὐποιῖας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, τοιαύταις γὰρ θυσί-
αις εὐαρεσεῖται ὁ Θεός.

Ἀλληλούϊα. ἤχος. β'.

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς, πάντα μοι παρεδόθη
ὑπὸ τοῦ Πατρός μου. Ζήτηι. Δεκεμβρίῳ. ε'.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Τὸν ἐν Ἱερεῦσιν ἱερουργόν, μύσῃν τοῦ Δεσπότη, καὶ ἐν μάρ-
τυσι θαυμασόν, Ἱερομαρτύρων τὸ κλέος εὐφημοῦμεν. Ἀνθιμε ἱε-
ράρχα, Θεομακάρισε.

Ἔχει δὲ τὸ πνεῦμά σου Οὐρανός, καὶ ἡμεῖς πλουτοῦμεν, τὴν εἰ-
κόνα σου φέροντες, ἦν μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου ἀνεικάσῃ, τι-
μῶντες προσκυνοῦμεν, καὶ ἀσπαζόμεθα.

Φύλαττε τρισμάκαρ ταῖς σαῖς εὐχαῖς, πάντας τοὺς τιμῶντας,
τὴν πανίερον μνήμην σου, καὶ τοὺς σοὺς ἀγῶνας, καὶ ῥῦσαι αἰ-
ωνίως, παντοίας καταδίκης, Ἀνθιμε ἐνδόξε.

τῷ Συντελεστῇ τῶν καλῶν Θεῷ

δόξα εἰς αἰῶνας αἰῶ-
νων. Ἀμήν.